

Братя Грим

Бедният мелничарски чирак
и котенцето

Живял някога в мелницата си беден мелничар. Няма жена и деца, та му помагали трима чираци. Работили те няколко години при него и един ден той им казал:

– Остарях вече и ми се иска да си поотдъхна. Тръгнете по света и който ми доведе най-хубавия кон, ще му дам мелницата, а той в замяна ще ме гледа, докато умра.

Третият чирак, който се казвал Ханс, бил най-млад. Другите двама го смятали за глупак и през ум не им минавало дори, че може да вземе мелницата; пък и той самият не я искал. Тримата тръгнали заедно на път и когато излезли от селото, двамата рекли на глупавия Ханс:

– Я си стой тука! Докато си жив, кон няма да спечелиш.

Но Ханс тръгнал с тях. Като се стъмнило, стигнали до една пещера, влезли и легнали да спят. Двамата умници почакали, докато Ханс заспи, и се измъкнали. Оставили го сам, като мислели, че са постъпили хитро. Ех, мислете си така, но все пак добро няма да видите!

Призори слънцето изгряло и Ханс се събудил. Като разбрал, че лежи в дълбока пещера, огледал се на всички страни и викнал:

– Ей, къде съм попаднал?

После станал, измъкнал се от пещерата и си помислил: „Тук съм сам-самичък и съм изоставен, как ще спечеля кон?“

И както вървял замислен по пътя, срещнало го едно малко пъстро котенце и дружелюбно го попитало:

– Накъде си се запътил, Ханс?

– Ох, и да ти кажа, не можеш да ми помогнеш.

– Зная за какво си мислиш – казало котенцето. – Искаш да спечелиш хубав кон. Ако се съгласиш да дойдеш с мене и да ми служиш вярно седем години, аз ще ти дам такъв хубав кон, какъвто не си виждал през живота си.

„Гледай ти каква чудновата котка – помислил си Ханс. – Но ще видим дали говори истината.“

Котката завела Ханс в омагьосания си дворец. Той бил пълен с котенца, които ѝ прислужвали. Те били много весели и тичали пъргаво нагоре-надолу по стълбата. Вечерта, когато седнали на трапезата, три от тях засвирили: едното на контрабас, второто на цигулка, а третото надувало тъй силно тропета, че щели да му се пукнат бузките. А след като се навечеряли, котката казала:

– Ханс, хайде да потанцуваме!

– Не – отвърнал той, – никога не съм танцувал с котка, няма да танцувам и сега.

– Заведете го тогава да си легне – казала котката на котенцата.

Така и направили: едното котенце му светило със свещ до спалнята, другото му събуло обувките, третото чорапите, а четвъртото духнало свещта.

На другата сутрин котенцата дошли пак и му помогнали да стане от леглото. Едното му обуло чорапите, другото му вързало връзките на чорапите, третото донесло обувките, четвъртото го измило, а петото му изтрило лицето с опашката си.

– То било много приятно – рекъл Ханс.

Но и той трябвало да прислужва на котката – цепел дърва всеки ден. За тази работа му дали една сребърна брадва, сребърни клинове, сребърен трион и меден чул.

И така, Ханс цепел дърва, живеел в двореца, ядял и пиел, но не виждал никого освен пьстрата котка и нейната прислуга. Един ден котката му рекла:

– Върви да окосиш ливадата и да изсушиш сеното!

Тя му дала сребърна коса и златен брус, ала му заповядала да ги върне после на мястото им.

Отишъл Ханс, свършил си работата, докарал сеното, върнал косата и бруса и попитал котката дали няма вече да му даде обещаната награда.

– Не – отговорила тя. – Трябва да посвършиш още някоя и друга работа. Ето ти сребърни греди, дърводелска брадва и други необходими сечива. Всичките са от сребро. Искам да ми построиш къщичка.

Заловил се Ханс за работа и построил къщичката. После пак отишъл при котката и попитал дали няма да му даде обещания кон. А и седемте години били изтекли като една.

Тогава котката го попитала иска ли да види конете ѝ.

– Да – рекъл Ханс.

Завела го тя пред новата къщичка, отворила вратата и той видял вътре дванайсет коня с горда стойка и лъскав, гладък косъм. От радост сърцето му подскочило в гърдите. После тя му дала да хапне и да пийне и му казала:

– Върни се у дома. Обещания кон няма да ти дам сега; след три дни ще дойда сама при тебе и ще ти го доведе.

Пригответил се Ханс и тя му показала пътя към мелницата. Но не му дала дори нови дрехи и той тръгнал със старото си дрипаво палтенце, с което бил дошъл; а през седемте години то съвсем му било окъсяло и утесняло.

Когато се върнал в мелницата, заварил там и другите двама чираци.

Всеки от тях бил довел кон, но конят на единия бил сляп, а на другия куц.

– Ханс, къде ти е конят? – попитали го те.

– Ще дойде след три дни.

Те се изсмели и казали:

– Откъде ще дойде този кон? Трябва да е някой особен.

Влязъл Ханс в стаята, но мелничарят не му разрешил да седне на трапезата, защото бил много окъсан и прашен – щял да се срамува, ако случайно дойдел гост. Дали му малко храна и го пратили да яде на двора. А вечерта, като си лягали да спят, другите двама чираци не го пузнали да припари до леглото. Накрая – ще не ще – влязъл в гъсарника; послал си малко твърда слама и легнал.

Като се събудил, трите дни били вече изтекли и ето, че пристигнала каляска с шест коня – лъскави, хубави, да ти е драго да ги гледаш. А един слуга водел отделно друг кон, седмия – той бил за бедния мелничарски чирак.

Спряла каляската, а от нея слязла прекрасна принцеса и влязла право в мелницата. Тази принцеса била малкото пъстро котенце, на което бедният Ханс служил седем години. Попитала мелничаря къде е най-малкият му чирак.

А мелничарят отвърнал:

– Не можем да го държим такъв окъсан в мелницата, та лежи в гъсарника.

Княгинята наредила веднага да го доведат.

Измъкнали го от гъсарника, а той си взел палтенцето, за да покрие дрипите си. Но слугата развързал един голям вързоп и извадил прекрасни дрехи; измил го най-напред, облякъл го и когато Ханс се явил пред другите, изглеждал като същински цар.

После девойката поискала да види конете, доведени от другите двама чираци: единият бил сляп, другият куц. Тогава тя заповядала на слугата да доведе седмия кон. Като го видял, мелничарят рекъл, че откак се помни, такъв кон не е виждал.

– Той е за третия ти чирак – казала принцесата.

– Тогава на него ще дам мелницата – отвърнал мелничарят.

Но принцесата му казала да задържи мелницата за себе си и му подарила коня. После хванала за ръка верния си Ханс, седнала с него в каляската и двамата заминали.

Спрели право пред малката къщичка, която Ханс построил със сребърните сечива. А тя се била превърнала в голям дворец и всичко в него

било от сребро и злато. После вдигнали сватба и Ханс забогатял, толко-ва забогатял, че имал за цял живот.

Затова никога не бива да се говори, че щом някой изглежда глупав, от него няма да стане човек.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Der arme Müllersbursch und das Kätzchen

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2465>]